

kázaná jest. Avšak mýlí se, domnívaje se, že strana, která se na obchodní zvyklosti odvolává, musí také prokázati, že druhý smluvník o obchodní zvyklosti při uzavření smlouvy věděl. Naopak stačí důkaz o obchodní zvyklosti a, poněvadž je to skutkové tvrzení, jsou způsobilými prostředky průvodními důkazy, jež platí všeobecně pro skutkové okolnosti. Není tudíž jediným způsobilým průvodním prostředkem důkaz znalecký a nebylo to vysloveno v rozhodnutí čí. 4137 sb. n. s., nýbrž i výpovědi svědků znaleckých. Stačili-li odvolacímu soudu svědci, vyslechnutí v první stolici, nelze to napadati v dovolacím řízení ani dovolacím důvodem § 503 čí. 2 c. ř. s., ana úvaha ta jest vyhrazena odvolacímu soudu podle § 488 c. ř. s. a jest výsledkem volného hodnocení důkazů. Bylo-li zjištěno, že obchodní zvyklost tvrzená žalující stranou jest všeobecná, jest tím spor ve prospěch žalující strany rozřešen, ana žalovaná strana musí namítati a dokázati, že nevěděla o obchodní zvyklosti, nebo že se znalost obchodní zvyklosti u ní předpokládat nedala a že neměla tudíž vůli jí se pro výklad vůle stran podříditi. Tyto námitky žalovaná strana v prvé stolici nevznesla, nýbrž namítala jen, že při uzavření pojišťovací smlouvy o vrácení dobové slevy při předčasném zrušení smlouvy nebylo řeči. Ostatně stačí poukázati na rozhodnutí čí. 4137 sb. n. s.

Čís. 13929.

Stačí, jest-li ve výpovědi jménem nájemcovým vypovídaný byt rozlišen od jiných bytů v témže poschodí.

Udání jména a bydliště zmocněnce pro doručování (§ 562, druhý odstavec, c. ř. s.) jest součástí mimosoudní výpovědi a musí se státi již ve výpovědi pokud se týče v oznámení podle § 565, druhý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1934, Rv I 2119/34.)

Žalobci, bydlící v obvodu okresního soudu v Z., dali žalovaným mimosoudní výpověď z bytu v prvním poschodí domu čp. 820 v P. (v obvodu okresního soudu v P.). Žalovaní namítli, že ve výpovědi nebyl vypovídaný byt náležitě označen a že v ní nebyl udán zmocněnec pro doručování. Procesní soud prvé stolice výpověď zrušil, shledav odůvodněnou prvou námitku, s druhou námitkou se vůbec nezabýval. Odvolací soud prohlásil výpověď za účinnou. Důvody: Z námitek žalované strany proti výpovědi první soud se zabýval jen námitkou nepřesného označení vypovídaného předmětu. Podle názoru prvního soudu výpověď nemá náležitosti § 562 c. ř. s., v souzeném případě přesného označení předmětu. Odvolací soud však s tímto názorem prvního soudu nesouhlasí. Přezkoumaj spisy, zjistil odvolací soud, že mimosoudní výpověď byla dána žalující stranou žalované straně z bytu v prvním poschodí domu čp. 820 v P., sestávajícího z jednoho pokoje s příslušenstvím. Podle názoru odvolacího soudu tyto údaje ve výpovědi nepřipouštějí vůbec pochybností o tom, z jakého předmětu se výpověď dává, vždyť žalovaná strana obývá v onom domě jen jediný byt. Obsahuje tedy výpověď dostatečné označení najatého předmětu podle § 562 c. ř. s., pokud se týče označení části majetku podle § 54 čí. 3 ex. ř. Jest

ovšem nesporno, že bytů téhož druhu je v prvním poschodí domu čp. 820 více, ale nutno uvážiti, že najatý předmět se určuje nejen číslem bytu a polohou v poměru ke schodům a pod., nýbrž hlavně jménem nájemce byt obývacího. Právě v případě stejného druhu bytů jméno nájemce identifikuje jeho byt na rozdíl od bytů jiných. Kromě toho se i v § 54 ex. ř. čís. 1 v první řadě předpisuje přesné označení navrhovatele, a toho, proti komu exekuce vedena býti má, takže při exekučním titulu odpovídajícím tomuto předpisu nemůže vzniknouti u exekučního orgánu pochybnost o identitě exekvovaného bytu. Pokud jde o druhou námitku žalované strany, že výpověď neobsahuje udání zmocněnce pro doručování, podle § 565 c. ř. s., první soud se jí vzhledem ke svému právnímu názoru nezabýval, a, poněvadž důvod, o který první soud opřel své rozhodnutí, po názoru soudu odvolacího není opodstatněn, zbývá rozhodnutí oné námitky odvolacímu soudu. Podle doslovu § 562 druhý odstavec c. ř. s. ten, kdo výpověď dává, nebydlí-li ani v místě, ani o obvodu příslušného okresního soudu, má zříditi zmocněnce pro doručování tam bydlícího a jeho jméno i bydliště při výpovědi udati. Ze slov zákona vyplývá, že udání zmocněnce není součástí výpovědi, což by bylo lze označiti jediné slovy »ve výpovědi«, a že předpis ten jest jen předpisem rázu formálního, který nemůže míti význam pro materiálně právní účinky výpovědi, když první soud již výpověď přijal za způsobilou k projednávání ve věci samé. Z Neumannova komentáře k civ. řádu soudnímu, jehož se žalovaná dovolává, plyne jen, že soud má výpověď neobsahující udání zmocněnce pro doručování vrátiti vypovídající straně k doplnění podle §§ 84, 85 c. ř. s., z čehož nelze usuzovati na to, že ono udání jest součástí výpovědi, naopak pouhou formální vadou, způsobilou překaziti řádné úřední vyřizování, jak praví § 94 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Pokud odvolací soud neshledal odůvodněnou námitku, že vypovídáný byt nebyl v mimosoudní ústní výpovědi, která se stala notářem, náležitě označen, nelze souhlasiti s vývodem dovolání, a stačí odkázati k důvodům napadeného rozsudku, jež dovolací soud schvaluje. Jinak je tomu ve příčině druhé námitky. Podle § 565 druhý odstavec c. ř. s. musí oznámení, které má za účelem výpovědi býti učiněno odpůrci, obsahovati pokaždé také údaje, vynačené v § 562 odstavec první a druhý, tudíž i jméno a bydliště zmocněnce pro doručování v místě nebo v obvodu příslušného okresního soudu bydlícího, jestliže vypovídající sám tam nebydlí. Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že ze zákona nelze vyvoditi, že by udání jména a bydliště zmocněnce pro doručování podle §§ 565 odstavec druhý a 562 odstavec druhý c. ř. s. nebylo součástí mimosoudní výpovědi. I když se v § 562 odstavec druhý c. ř. s. užívá slovního obratu »při výpovědi«, nelze rozuměti ustanovení tomu jinak, než že se má udání jména a bydliště zmocněnce pro doručování státi v s a m o t n ě v ý p o v ě d i, pokud se týče v o z n á m e n í podle § 565 odstavec druhý c. ř. s. Vypovídáný může uplatniti v námitkách nejen hmotně-

právní, nýbrž i formální námitky (srov. rozh. čís. 687, 2766. 8251 a j. sb. n. s.). Řízení upravené v § 560 a násl. c. ř. s. je přísným formálním řízením, a musí předpisy tohoto řízení býti přesně zachovány, neboť jinak mohly by pro účastníky vzniknouti dalekosáhlé následky. Zákon předpisuje v § 565 odstavec druhý c. ř. s. formou rozkazovací, že mimosoudní výpověď má obsahovati i udání v § 562 odstavec druhý c. ř. s. uvedené a nelze proto zkoumati, zda ustanovení to je praktické, či nikoli. Je povinností vypovídající strany, by dbala zákonného předpisu. V souzeném případě není o tom sporu, že se mimosoudní výpověď stala notářem ústně a že neobsahovala udání jména a bydliště zmocněnce pro doručování podle § 562 odstavec druhý c. ř. s. Rovněž je podle přednesu stran nesporné, že žalobce (vypovídající) nebydlí ani v místě, ani v obvodu příslušného okresního soudu. Právem proto vytkli žalovaní v písemných námitkách nedostatek formální náležitosti výpovědi, uvedené v §§ 565 odstavec druhý a 562 odstavec druhý c. ř. s. První soud nemohl ovšem postupovati podle § 562 odstavec třetí c. ř. s., ježto nešlo o soudní výpověď, ale zmíněný formální nedostatek mimosoudní výpovědi musil nutně přivoditi její zrušení rozsudkem, jímž bylo skončeno řízení o námitkách.

Čís. 13930.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Byl-li pracovní spor zahájen v době od 1. ledna 1932 do 1. září 1932 u okresního soudu, nezměnila na založené již výlučné příslušnosti okresního soudu nic okolnost, že za řízení v prvé stolici byl pro obvod tohoto okresního soudu zřízen a započal činnost pracovní soud.

Postoupil-li okresní soud přes to věc pracovnímu soudu, aniž bylo vydáno pravoplatné rozhodnutí, že pro spor jest věcně příslušný pracovní soud, jest jednání před pracovním soudem (před odvolacím soudem ve sporech pracovních) zmatečným podle § 28 čís. 3 zák. o prac. soudech. Lhostejno, že strany nečinily námitek proti postoupení sporu pracovnímu soudu a že před ním ve hlavní věci projednávaly.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1934, Rv II 237/33.)

Žaloba z pracovního poměru byla podána dne 31. března 1932 u okresního soudu v Olomouci a byla žalované firmě doručena dne 29. dubna 1932. Dne 16. září 1932 postoupil okresní soud v Olomouci spisy pracovnímu soudu v Olomouci, jenž je přijal, spor projednal a žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil z podnětu dovolání rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc dopisem okresního soudu v Olomouci ze dne 16. září 1932, jako zmatečné a pracovnímu soudu v Olomouci uložil, by spisy postoupil okresnímu soudu v Olomouci.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud zkoumal především, zda tu nejde o zmatečnost podle § 28 čís. 3 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n., pokud se týče podle §§ 503